

JSTE PŘEHNANĚ EMANCIPOVANÁ

1

aneb nemůžete se vdát, protože máte
vzteky a strach

1. Chodí kolem vás ostatní po špičkách – a vám se to svým způsobem líbí?
2. Rozpálíte se dobřela, když vám někdo řekne, že byste měla být na muže příjemná?
3. Tvrdili o vás muži, s kterými jste chodila, že si druhé držíte od těla?

Věci se mají takhle: Většina mužů si chce vzít ženu, která je na ně milá. To znamená, že jim poskytne sex, má dobrou náladu a občas – ovšem ne do té míry, že by ji to výrazně obtěžovalo – uvaří, poskládá prádlo nebo udělá něco jiného, co by dotyčný mohl udělat sám, kdyby nebyl tak líný. A tohle všechno dělá milá žena jen tak – z lásky.

Sedí tenhle popis na vás? Jestliže jsem vás teď zvedla ze židle, pak odpověď pravděpodobně zní: Ne.

Ale proto ještě nemusíte být přehnaně emancipovaná. Přehnaně emancipovaná jste proto, že vás rozzuří, že by po vás nějaký muž mohl výše zmíněné vůbec

vyžadovat. Přehnaně emancipovaná jste proto, že se cítíte vůči mužům (a vůči ženám, které takové muže chtějí) nadřazená. Proto, že obracíte oči v sloup, aniž si to uvědomujete; proto, že se křečovitě usmíváte. Vyzařuje z vás něco, čeho se ostatní tak trochu bojí. A vám to *nevadí* – a kdybyste byla k sobě opravdu upřímná, musela byste si přiznat, že se vám to dokonce *líbí*. Tak trochu.

Takhle tedy vypadá přehnaná emancipace.

Nejde ani tak o osobnostní rys; spíš o určitou *energi*. A na ní není nic špatného. Máme ji v sobě všichni. Brání nás a nedopustí, abychom se nechali využívat. Ve vztazích (a v životě vůbec) ji většinou držíme na uzdě. Tu popustíme, až když nadejde vhodná chvíle – při tvrdém obchodním jednání nebo jsme-li v ohrožení; nikoli ale na večeri s přáteli.

V duši svobodných žen ale emancipace velmi často zbytní. Možná proto, že takové ženy byly kdysi považovány za moderní. V dobách mého dospívání a mládí – v osmdesátých a devadesátých letech – byly dívky hrdé na to, že jsou emancipované, nezávislé a že mají všechno pod kontrolou. Znamenalo to, že v profesním i rodinném životě umí dosáhnout svého. Bylo to zúčtování s dlouhými léty útlaku ze strany mužů. Ženy měly na takový postoj *nárok*. Dával jim sílu a pocit moci.

Ve věcech seznamování a manželství (a mateřství) je ale tohle na překážku, kterou není většina mužů (a žen) ochotna překonat. Kdo by ostatně chtěl žít s člověkem, jenž má pořád všechno pod kontrolou?

Co se skrývá pod slupkou

Když jste přehnaně emancipovaná, máte vztek. To si o sobě nejspíš nemyslíte. Zřejmě se domníváte, že jste nesmírně bystrá, případně (pokud jste absolvovala nějaké ty psychoterapie) že si umíte stanovit hranice nebo že jste zvědavá intelektuálka a o všem ráda dumáte a debatujete. Ve skutečnosti jste jenom našťvaná. Na matku. Na farmaceutický průmysl. Na Sarah Palinovou. A úplně nejvíc na muže. Štve vás, že vám můžou ublížit, že vás můžou odmítnout a že se rozběhnou za kdejakou dvacetiletou holčičkou a vybodnou se na takovou skvělou a schopnou ženu, jako jste vy.

Tak o tomhle se přesvědčujete. Já to ale vidím jinak: mužům nevadí skvělé a schopné ženy. Mužům vadí ženy citově nestabilní, protivné, ustrašené, zatrpklé, chladné a hlavně ženy, které *neumí projevit lásku*.

Muže děsí, když máte vztek. Samozřejmě vám to neřeknou, protože si to alespoň v polovině případů neuvědomují. Jako matka syna zřetelně vidím, jak velký vliv na muže máme a jak hluboké stopy v nich naše zloba zanechává. Samozřejmě nemluví o vzteku, který vás přepadne, když si vaše ratolest ne a ne zvednout ze země ponožky. Mám na mysli onu niternou, vrostlou zlobu, kterou nehodláte zkrotit, protože jste prostě taková, a vaše dítě ať se s tím popere, jak umí. Vezměme to ale pěkně po pořádku. Každý muž má přece matku, ne? A tak jako se my musíme v partnerských vztazích vyrovnávat se vzorci chování, které nám vštípil otec, vypořádávají se muži s tím, co do nich vložila matka. Matka představovala pro muže v prvních letech jeho života *všechno*: lásku, zklamání, výtky i slad-

kosti. Její vliv na duši muže je tak obrovský, že ho není možné přecenit. Nemám přitom na mysli konkrétní matku; chci spíš zdůraznit fakt: každý muž má nějakou matku. A co teprve když si uvědomíme, že každý muž kdysi *žil v jejím těle!* To je pořádně silná káva, že?

Z tohoto důvodu musíme dbát na to, jak dáváme průchod zlosti (totéž ale samozřejmě platí i pro muže). Víím, že vám nepřipadá fér starat se o strachy a nejistoty dospělého muže jenom proto, abyste se vda-la – ale přesně tohle budete jako manželka dělat. A ne-hledejte prosím v těchto slovech despekt. Ostatně stejně si budete počínat jako matka – pokud se rozhodnete mít děti, budete se muset starat o jejich strachy a nejistoty. Pokud se necháte zaměstnat, budete se muset starat o strachy a nejistoty svého šéfa. Pokud budete chtít mít přátele, budete se muset...

No myslím, že víte, o co mi jde. Budete se muset naučit ovládat vztek.

Z mého života manželky

Ve dvaceti jsem byla protivná, panovačná a vdaná. I protivné a panovačné ženy si prý můžou najít manžela – ostatně jsem toho živým důkazem. V manželství nesnesitelných žen (a jistě i v manželství nesnesitelných mužů) ovšem chybí partnerská vřelost a úcta.

Nebyla jsem skrz naskrz špatná. Uměla jsem vtipně konverzovat a měla jsem smysl pro dobrodružství – nikdo se se mnou nenudil. Bohužel jsem se ale ne-uměla ovládat a jednala jsem nevhodně. Nestanovila jsem si žádné hranice. Na ostatní jsem se dívala skrz prsty a nebyla jsem ochotná si to připustit. Svět se mu-

sel točit tak, jak jsem chtěla já, a bylo mi jedno, jestli na to někdo (citově) doplatí.

Byla jsem prostě přehnaně emancipovaná. A tak jsem se taky chovala:

1. *Ovládala jsem druhé.* Umění ovládat druhé je ve vašem arsenálu přehnaně emancipované ženy ta nejsilnější zbraň. Nikdo nesmí udělat něco, co se vám nelíbí. Nedáte mu k tomu příležitost. Všichni kolem vás musí chodit po špičkách.

Když jsem cítila, že se někdo chystá k něčemu, co mi není po chuti, nebo že chce nakousnout nějaké pro mě nepřijatelné téma, strnula jsem a grimasou (v případě nutnosti i patřičným zvukovým doprovodem) jsem vyjádřila svou naprostou nelibost. A ten, kdo mě znal víc než půl roku, okamžitě pochopil, že se má držet zpátky. Časem mi v životě zůstali jenom lidé ochotni podřídit se – a já jsem se mylně domnívala, že si počínám jako mladá sympatická dáma.

ÚSMĚV, PROSÍM!

Určitě jste už slyšela, že muži vnímají okolní svět především vizuálně. Proto taky dávají přednost pornu před erotikou. Tím to ale nekončí. Z uvedeného faktu plyne i to, že muži o vás získávají spoustu informací právě *prostřednictvím zraku*. A proto si (vím, že má rada bude působit divně, ale přesto ji neberte na lehkou váhu) *dávejte pozor na mimiku a řeč těla*. Některé mé kamarádky se tváří příšerně, a vůbec to nevědí – jinak by s tím totiž něco udělaly.

Mějte na paměti, že v mimice a chování se odráží to, co si myslíte a co cítíte. Obličej na vás spolehlivě prozradí, že se vám v hlavě honí vztek, kritika a stres. Stačí sevřené rty, tvrdý pohled, úsměšek, trhnutí ramenem – tím vším o sobě řeknete něco, co nechcete.

Naštěstí ale existuje snadná pomoc: úsměv! Upřímný úsměv. Zvedne náladu lidem okolo i vám. A vy navíc budete tisíckrát atraktivnější.

2. *Manipulovala jsem druhými.* Manipulativním chováním druhé nenápadně nutíte, aby dělali to, co chcete vy, a nezanecháte přitom žádné fyzické důkazy. Třeba před partnerem prohodíte, že jistý XY má jeden strašně odporný zlovyk. A čistě náhodnou se jedná o zlovyk, který má i váš muž a za který ho ve dne v noci peskujete. A samozřejmě chcete, aby s tím *okamžitě* skoncoval.

Pokud tahle metoda nezabere, přijdou na řadu výčitky a výhrůžky. Partnerovi sdělíte, že jestliže si nebude počínat v souladu s vaším přáním, tak buď onemocníte rakovinou nebo od něho odejdete.

3. *Ustavičně jsem kritizovala.* Zcela samozřejmě jsem vycházela z předpokladu, že nikdo nedělá nic dobře. Hoto – víc jsem se tím nezabývala. Pochopitelně jsem si také myslela, že jsem automaticky lepší než ostatní. Jestliže se tedy chováte stejně, je vám už jasné, co jste zač.

4. *Byla jsem zlá.* Pokud mi někdo něco provedl – nebo pokud se mi *zdálo*, že mi něco provedl, střelhbítě jsem

mu to vrátila i s úroky. Buď jsem mu svou výtku neomaleně vmetla do tváře nebo jsem ho nějak ponížila, aby si nebyl tak jistý v kramflecích, nebo (nejoblíbenější způsob) jsem mu to zkrátka pořádně vytmavila. Děs bės.

Divím se, že jsem všechny své nápadníky nezapudila. A ke všemu jsem vždycky a ve všem *musela mít pravdu*. Nejvíc ze všeho (víc než milovat) jsem totiž chtěla manžela ovládat. Možná to působí iracionálně, ale zase tak moc scestné to není. Hrozně jsem se bála, že mi někdo ublíží. Nechtěla jsem být zranitelná. Děsilo mě, že bych tomuto člověku, tomuto *muži* dovolila, aby nade mnou měl moc jako manžel. S tou představou jsem se nedokázala vyrovnat. Přesněji řečeno jsem se s ní vyrovnala tak, že jsem nazula vysoké naleštěné černé boty a vzala si bičík, a vždycky když se mi zachtělo, jsem jím švihla. Když si uvědomíte, jak hrozný jsem měla strach, nemůžete se divit, že jsem se chovala tak, jak jsem se chovala.

Proč ještě není Leanne vdaná

Přehnaně emancipovaná je i moje kamarádka Leanne. Projevuje se to pořádně nabroušeným jazykem. Jako by nedovedla pochopit, že muži jsou lidské bytosti a že mají cit. Někdy mě napadne ji natočit a potom jí nahrávku pustit. Běžně totiž mluví tak, jako když jiné ženy vztekle křičí. Kdyby se viděla, možná by se jí udělalo nevolno a konečně by si snad uvědomila, proč jí to s muži nevychází a jakým dojmem na ně působí.